

til at vende tilbage til disse Spørgsmaal, naar der i en nærmere eller fjernere, jeg haaber i en nærmere Fremtid maatte blive Spørgsmaal om en Omordning mere i det Store af hele vort Retsvæsen i det denne formentlig ogsaa vil komme til at berøre, hvad der staar i Forbindelse med det hese Thinglæsningsvæsen. Da vil Spørgsmaalet absolut maatte komme frem igjen, og jeg naerer da, som sagt, Haab om, at den Anstæelse, som Lovforslaget vedkjænder sig, skal seie selv om den skulde falde ved denne Veitighed. Naar jeg saaledes har udtalt min sikre Tro i denne Henseende, kan jeg dog ikke undlade noget nærmere at paavise, hvorfor jeg anser Lovforslagets Bestemmelser for at være de rigtige, og de Forslag, der ere stillede, og som haabe haat det ærede Medlem for Sørs Amis 2den Valgfreds til Didsfører, for ikke at være rigtige. Jeg maa da ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Chr. Riniestad) hævde, at det i og for sig er det Naturlige, at Virkningen af Thinglæsningen indtræder fra Thinglæsningsdagen og ikke fra den Dato, da det paagjældende Skjødets eller Pantebrev er udstedt. Jeg skal vel vogte mig for her at komme ind paa en juridisk Underøgelse i denne Henseende, men jeg tror, at nogle saa Ord ville kunne gjøre dette Forhold mere begribeligt for ærede Medlemmer, selv om de ikke medbringe nogen særegen juridisk Dannelse. De Herre vide, at man i disse Forhold skjelner imellem, hvad man pleier at kalde en personlig og en tinglig Ret. Naar man har faaet underskrevet et Dokument, saa har man derved erhvervet en personlig Ret mod Medkontrahenten, man har erhvervet en personlig Ret ligeoverfor den Mand, der har solgt eller pantfaat sin Eiendom, og som har underskrevet Kjøbekontrakten, Skjødets eller Pantebrevet, men det, hvorefter der her er Spørgsmaal, er, hvad der skal foretages, for at Kjøberen eller Pantekreditor kan erhverve, hvad man kalder en tinglig Ret, det vil med andre Ord sige, for at han kan erhverve en Ret, som kan gjøres gjældende ikke blot imod hans Medkontrahent, men imod Alle, mod Trediemand. Nu har man i vor Lovgivning erkjendt, at, naar der var Spørgsmaal om at erhverve Rettigheder, som skulle

kunne gjøres gjældende mod Alle, mod Trediemand, saa kan man ikke blive staaende ved den Retsforhandling, der finder Sted mellem de to Personer indbyrdes, man kan ikke blive staaende ved det Dokument, der oprettes mellem disse to Personer, og som Trediemand eller Publikum i Almindelighed muligens slet ikke faar noget Kendskab til. Derfor har man naturligt opstillet den Regel, at der skal findes et Kundgjørelse Sted for Trediemands Skuld, det skal om jeg maa bruge det Udtryk, indbrændes paa den paagjældende faste Eiendoms Folke i Pantebøgerne, at den og den Handel har fundet Sted om den Eiendom, derved har man gjort det muligt for Trediemand at kasse sig Kundskab om det saaledes Paasærede, saa bliver han nødt til at respektere den Handel, der er sluttet imellem de to enkelte Personer angaaende denne Eiendom. Men deraf synes ogsaa naturligen at maatte følge, at Retsvirkningen i Forhold til Trediemand først kan eller bør indtræde fra det Tidspunkt, da det overhovedet er bragt frem til Trediemands Kundskab, at denne Retshandel har fundet Sted; det vil med andre Ord sige, at den fulde Retsvirkning i dette Forhold ligger over for Trediemand, først kan indtræde fra Thinglæsningsdagen. Naar man betragter Sagen ganske uheldigt af, hvorledes Forholdet hidtil har udviklet sig, maa man dog erkjende, at det er meget urimeligt, at Retsvirkningen for Trediemand af Noget, hvorefter han først faar Kundskab ved Thinglæsningen, skal, naar denne Thinglæsning finder Sted i den disse Friste, føres tilbage i Tiden saaledes, at han kan tvinges til at respektere Noget, der er slet lang Tid, forinden overhovedet Sagen blev bragt til hans Kundskab. Saaledes er imidlertid den nuggjældende Retsstilstand, og den medfører, at en Mand, der af en Anden opfordres til at kjøbe hans Eiendom, eller til at laane ham Penge mod Pant i hans Eiendom, og som førend han indlader sig derpaa, meget forsigtig gaar hen og undersøger Pantebøgerne for at komme til Kundskab om, hvorvidt der i dem skulde findes Noget om, at der var disponeret i Forveien over denne Eiendom, og som, efterat han har skaffet sig Sikkerhed for, at der ikke i Pante-